

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: V. Q., nyní uvádí V. T. S., zastoupené JUDr. Františkem Váchou, advokátem se sídlem Praha 8, Zenklova 8, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, čj. 46 Az 1139/2003 - 14,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2003, čj. OAM-540/LE-JE02-J01-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) ve znění pozdějších předpisů. Usnesení krajského soudu

vycházelo ze skutečnosti, že nová žaloba žalobkyně směřuje proti témuž rozhodnutí žalovaného a v této věci již soud jednou pravomocně rozhodl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti ze dne 13. 7. 2004, která byla krajskému soudu doručena dne 14. 7. 2004 uplatnila důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně poukázala na nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu a jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí; pro tyto vady měl soud správní rozhodnutí zrušit. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2003, čj. 46 Az 639/2003 - 14 jí byl doručen dne 30. 3.2004 tak, že jej osobně převzala na oddělení 46 Az Krajského soudu v Praze. Dodala, že pokud se jako datum nabytí právní moci uvádí 10. 12. 2003, pak toto datum není dnem faktického doručení rozsudku, ale jde o pouhou fikci doručení a to přesto, že se stěžovatelka o tom, že jí byl rozsudek doručován, vůbec nedozvěděla. Proto se obrátila na soud s dotazem, zda již bylo o její žalobě rozhodnuto. Teprve potom zde rozsudek osobně převzala. Proti rozsudku pak podala v zákonné lhůtě kasační stížnost; uvedla, že žádnou další žalobu však nepodala a že o kasační stížnosti nebylo dosud rozhodnuto. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se však lze domnívat, že by ji Nejvyšší správní soud mohl posuzovat jako opožděně podanou a proto stěžovatelka proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, čj. 46 Az 1139/2003 - 14 podává tuto kasační stížnost, protože jí rozsudek nebyl doručen v souladu s ustanovením § 46 o. s. ř. V závěru žádá, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek a zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, čj. 46 Az 1139/2003 - 14 a ve věci nařídil další jednání.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že navrhuje odmítnutí kasační stížnosti, neboť o rozhodnutí žalovaného ve věci azylu 12. 6. 2003, čj. OAM-540/LE-JE02-J01-2003 bylo již jednou pravomocně rozhodnuto jak Krajským soudem v Praze tak Nejvyšším správním soudem v Brně. Dále navrhuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde jsou žadatelé chráněni před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti

bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodující, že stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu a jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro tyto vady měl soud správní rozhodnutí zrušit.

Tento důvod lze uplatnit v řízení, kdy krajský soud věc meritorně projednává a o žalobě pak věcně rozhodne. V dané věci však krajský soud žalobu vůbec věcně neprojednával, ale odmítl ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože tato žaloba směřuje proti témuž rozhodnutí žalovaného a v této věci již soud jednou pravomocně rozhodl. Z uvedeného je zřejmé, že stížnostní důvody uvedené pod písmenem a) a d) na daný případ nemohou dopadat a k jejich naplnění tak nemohlo vůbec dojít.

Jedinou uplatněnou námitkou, kterou se soud může zabývat tak zůstává nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. I důvody konkrétně uvedené stěžovatelkou lze podřadit pod toto ustanovení.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2003, čj. OAM-540/LE-JE02-J01-2003 žalobu, která byla krajskému soudu doručena osobně dne 26. 6. 2003. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 10. 2003, čj. 46 Az 639/2003 - 15 tuto žalobu zamítl. Rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 10. 12. 2003 a téhož dne nabylo právní moci. Dne 18. 12. 2003 obdržel Krajský soud v Praze další žalobu stěžovatelky, která směřovala proti témuž rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2003. Dne 1. 4. 2004 byla krajskému soudu doručena osobně kasační stížnost stěžovatelky. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 6. 2004, čj. 2 Azs 207/2004 - 34 kasační stížnost odmítl pro opožděnost. Usnesení převzal zástupce stěžovatelky JUDr. František Vácha osobně dne 15. 7. 2004. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 9. 6. 2004, čj. 46 Az 1139/2003 - 14 žalobu stěžovatelky odmítl, protože žaloba směřovala proti témuž rozhodnutí žalovaného a v této věci již soud jednou pravomocně rozhodl. Stěžovatelka proti usnesení podala kasační stížnost, která byla krajskému soudu doručena dne 14. 7. 2004.

Z uvedeného jednoznačně vyplynulo, že stěžovatelka skutečně proti témuž rozhodnutí žalovaného (ze dne 12. 6. 2003, čj. OAM-540/LE-JE02-J01-2003) podala

opakovaně žalobu (1. žaloba dne 26. 6. 2003, 2. žaloba dne 17. 12. 2003), a za situace, kdy o první žalobě již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2003, čj. 46 Az 639/2003 - 15, který nabyl právní moc dne 10. 12. 2003). Krajský soud v Praze tak postupoval v souladu se zákonem, když druhou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak soud neshledal. Není tedy důvodná žádná z tvrzených námitek kasační stížnosti. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani jiné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu